

РЕШЕНИЕ

№ 97

гр. Велико Търново, 17.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО в публично заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: МАЯ ПЕЕВА

Членове: АНЕТА ИЛИНСКА
МАЯ НЕДКОВА

при участието на секретаря ВИЛЯНА ПЛ. ЦАЛОВА
като разгледа докладваното от МАЯ НЕДКОВА Въззивно гражданско дело № 20244000500262 по описа за 2024 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Развива се след Решение № 308/23.05.2024г. по г.д.№ 2394/2023г. по описа на ВКС, четвърто г.о., с което по жалба на Н. Х. М. –И., чрез процесуален представител, е обезсилено Решение № 12 от 03.02.2023г. по в.гр.дело № 289/2022г., по описа на ВТАС, поради нередовност на исковата молба, указано е същата да бъде оставена без движение, като на ищеца бъде дадена възможност да изложи точно и ясно фактите и обстоятелствата, на които основава иска си.

Производството е образувано по въззивна жалба вх.№ 2597/16.06.2022г. на Н. Х. М.-И., чрез процесуален представител адв. И. А. от АК – гр. Плевен, против Решение № 96/11.05.2022 г., постановено по гр.д. № 218/ 2021 г. по описа на Окръжен съд Ловеч, с което е ОТХВЪРЛЕН иска на Н. Х. М.-И., ЕГН ***** срещу Д. П. Т., действащ като ЕТ „Д. Т.“, ЕИК 824140985, за заплащане на сумата 40 021 лева, представляваща законна лихва върху сумата 134 902,63 лева, за периода от 16.10.2017 г. до 17.09.2020 г.

Считайки обжалваното решение за неправилно, претендира отмяната му и постановяване на друго, с което предявеният от нея иск да бъде уважен. Изложила е доводи, че твърдението в исковата молба не е насочено към привилегията на вземането на настоящия ответник, а към пълното отсъствие на такова вземане към посочената от ищцата дата, с оглед развитието на заповедното производство, като оспорва правните изводи на

първостепенния съд, като необосновани. Претендира присъждане на разноски.

В срока по чл.263, ал.2 от ГПК е постъпил отговор от насрещната по жалбата страна - ЕТ „Д. Т.“, ЕИК 824140985, представляван от Д. Т., чрез пълномощника адв. Н. Н. от АК – гр. Плевен, в който е изразено становище за неоснователност на оплакванията срещу постановеното решение, което намира за допустимо, правилно и законосъобразно.

В съдебно заседание по същество, въззивницата, редовно призована не се явява, чрез процесуалния си представител, поддържа депозираната жалба, претендира уважаването ѝ и присъждане на сторените по делото разноски. Представя писмени бележки.

В съдебно заседание по същество, въззиваемият редовно призован не се явява, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, поддържа депозирания отговор, претендира отхвърлянето ѝ и потвърждаване на обжалваното решение. Представя писмени бележки.

За да се произнесе по спора, съставът на ВТАС съобрази следното:

Производството пред Окръжен съд – Ловеч е образувано по иск на Н. Х. М.-И., ЕГН *****, от гр. Плевен, срещу Д. П. Т., действащ като ЕТ „Д. Т.“, ЕИК 824140985, от с. Коиловци, Плевенска област, за заплащане на сумата 40 021 лева, представляваща законна лихва върху сумата 134 902,63 лева, за периода от 16.10.2017 г. до 17.09.2020 г.

В исковата молба ищцата твърди, че е взыскател по и.д. № 20067560400018 по описа на ЧСИ Ц. Н., по което ЕТ „Д. Т.“ бил присъединен в качеството му на ипотечарен кредитор за сума в размер на 134 902,63 лева, въз основа на издаден на 17.07.2014 г. по ч.гр.д. № 35923/ 2014 г. по описа на РС – гр. София изпълнителен лист. След проведена публична продаж и въз основа на Разпределение на ЧСИ от 28.05.2011 г., ищцата, в качеството ѝ на купувач по публичната продаж, внесла по сметка на съдебния изпълнител сумата от 134 902,63 лева за удовлетворяване вземането на ипотечарния кредитор.

С влязло в сила Разпореждане от 16.10.2017 г., заповедният съд обезсилил издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК поради непредставяне на доказателства, че заявителят в срок е предявил иск за установяване на паричното вземане, а с Разпореждане от 10.05.2019г. – е бил обезсилен и изпълнителният лист. Изпълнителното производство било прекратено от ЧСИ на основание чл. 433 ал.1 т.4 от ГПК, за което ответникът е уведомен със съобщение изх.№ 16293/07.11.2019г. С Решение от 10.09.2020г. по в.гр.дело № 460/2020г., Окръжен съд –Русе е оставил без уважение жалбата на длъжника против постановлението на ЧСИ за прекратяване на изп.дело № 18/2006г. На 17.09.2020г., с резолюция на съдебния изпълнител, внесената сума била възстановена на ищцата.

Твърди, че формално легитимиращият се като кредитор - ответника ЕТ „Д. Т.“, освен че не следва да получи заделената по разпределението сума в размер на 134 902,63 лева, следва да я обезщети с равностойността на законната лихва върху главницата, за периода от 16.10.2017г. – датата на обезсилване заповедта за изпълнение до 17.09.2020г. – датата на резолюцията на съдебния изпълнител, когато е върната сумата на взыскателя, която сума

в размер на 40 021 лева не можела да ползва в посочения период. В открито съдебно заседание на 04.10.2021г. в производството пред Окръжен съд –Ловеч, ищцата е уточнила , че с действията си ответникът е създад формална пречка за връщане на сумата , поради което същата не можело да бъде ползвана.

В изпълнение на указанията на ВКС, на ищцата е дадена възможност да уточни твърденията си по заявената искова молба, като с молба вх.4301/09.07.2024г., доуточнена в проведеното на 08.10.2024г. открито съдебно заседание, същата е заявила, че поведението на ответника, конкретно: да обжалва Разпореждане от 16.10.2017 г., с което е обезсилена издадената в негова полза заповед за изпълнение, както и постановлението за прекратяване на изпълнителното производство, представлява злоупотреба с право по смисъла на чл.3 от ГПК, доколкото за ответника, резултата от обжалването е бил ясен, при положение, че същият не е предявил в срок установителния си иск по чл.422 от ГПК и не е представил доказателства за това по ч.гр.д. № 35923/ 2014 г. по описа на СРС. Твърди, че целта му е била да не може ищецът – взыскател по изп.дело да получи внесената по см. на ЧСИ и заделена за ответника сума, както и, че за процесния период Н. Милашкова – И. е била лишена от възможността да ползва сумата. С поведението си ответникът е нанесъл на ищцата вреди и доколкото се касае за парична сума, те имат своето изражение в еквивалента на законната лихва върху сумата за съответния период от време.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът, чрез процесуален представител е депозирал писмен отговор, в който оспорва предявения иск по основание и размер. Претендира отхвърлянето му, като неоснователен и недоказан, както и заплащане на направените по делото разноски.

Настоящият състав на ВТАС, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертано в жалбата, след съвкупния анализ на събраните по делото пред първа и въззивна инстанция доказателства приема за установено следното от фактическа и правна страна:

При извършената, съобразно разпоредбата на чл.269 ГПК, проверка по валидността на обжалваното решение, съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност или недопустимост.

По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269 изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

След направени от ищцата уточнения на исковата молба, както и с оглед заявеното от нея в о.с.з., настоящият съдебен състав приема , че предявеният иск е с правно основание чл.49 от ЗЗД вр. чл.3 от ГПК.

Злоупотребата с право е противоправна, тя е налице, когато правото се упражнява недобросъвестно - за да бъдат увредени права и законни интереси на други /чл. 57, ал. 2 от Конституцията/, но също и в противоречие с интересите на обществото /чл. 8, ал. 2 ЗЗД/.

Доколкото се касае за деликтна отговорност, за основателността на предявения иск по

въведеното правно основание, в тежест на ищеца е да докаже деянието и неговата противоправност /недобросъвестността/, вредата и причинната връзка с противоправното деяние, докато вината на дееца се предполага до доказване на противното. Обезщетението при основателност на иска обхваща всички преки и непосредствени имуществени /претърпени загуби и пропуснати ползи/ и неимуществени вреди, поради което същите следва да бъдат доказани от ищеца. При липса на достатъчно доказателства за размера на причинената вреда, съдът определя нейния размер по своя преценка или като вземе заключението на вещо лице съгласно чл. 162 ГПК.

По делото е безспорно и установено от събраните писмени доказателства, че :

Изп.дело № 18/2006 г. по описа на ЧСИ Ц. Н. с рег. № 756 в КЧСИ е образувано въз основа на молба на Н. Х. М.-И. от 01.04.2005 г., в качеството ѝ на кредитор, срещу длъжниците: „ИНОТ АГРО“ ООД и ЕТ „ИНОТ – Р. Н.“, въз основа на издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. № 844/ 2005 г. по описа на РС. гр. Плевен за вземане в размер на 500 000 лева главница.

С договор за цесия от 13.07.2005 г. между „Райфайзенбанк България“ АД и ЕТ „Д. Т.“, вписан в Службата по вписванията на 14.07.2005 г., банката продава на едноличния търговец вземанията си към „Тора“ ООД по договор за револвиращ банков кредит от 05.06.2003 г. и по договор за банков кредит по програмата на ЕБВР и ЕС за микрокредитиране на МСП № 810026/05.06.2003 г., обезпечени с договорна ипотека, учредена с нотариален акт № 154, т. II, рег. № 1025, дело № 128/2003 г. на нотариус № 360 от регистъра на НК. От същия нотариален акт е видно, че ипотека е учредена върху следния недвижим имот, собственост на ЕТ „Д. Т.“: Птицеферма в гр. Славяново, съставляваща имот № 213011, заедно с построените в него 14 панелни сгради и една комбинирана панелна сграда.

След проведена публична продан на недвижим имот, представляващ птицеферма-гр.Славяново, за купувач е обявена Н. Х. М.-И. за сумата 507 725 лева. Съгласно разпределение от 28.05.2011г.,същата е освободена от внасяне на сумата 372 822,37 лева и е задължена да внесе по см. на ЧСИ сумата 134 902,63 лева- за обезпечения кредитор – ответника. С преводно нареждане от 19.12.2011 г., на посочената дата, ищцата е внесла по см. на ЧСИ процесната сума.

С влязло в сила на 29.03.2012 год. Постановление за възлагане на недвижим имот от 21.12.2011 г., ЧСИ Ц. Н., с рег. № 756 към КЧСИ, имота е възложен на ищцата , в качеството ѝ на взыскател за сумата 507 725 лева.

На 03.07.2014г. ответникът ЕТ „Д. Т.“ подал заявление за издаване Заповед по чл. 417 от ГПК срещу длъжника „ТОРА“ ООД, ЕИК 831187132, въз основа на което е образувано ч.гр.д. № 35923/ 2014 г. по описа на РС – гр. София и на 17.07.2014г. на заявителя са издадени Заповед за изпълнение на парично вземане въз основа на документ по чл. 417 от ГПК – съдебна спогодба с нотариална заверка на подписите № и изпълнителен лист за сумата 134 912,35 лева.

Този изпълнителен лист е представен по и.д. № 20067560400018 по описа на ЧСИ Ц.

Н., като изпълнителен титул за получаване на внесената сума от 134 912,35 лева.

Видно от материалите по ч.гр.дело № 35923/ 2014 г. по описа на СРС, срещу издадената Заповед за изпълнение, в срок, длъжникът „Тора“ ООД е депозирал, чрез назначения му ликвидатор на 26.04.2017г. възражение по чл.414 от ГПК.С Разпореждане от 14.07.2017г., редовно получено лично от Д. Т. на 31.07.2017г., на същия е указано да предяви в едномесечен срок установителен иск за вземането си, като са му разяснени последиците от неизпълнение. Поради неизпълнение на указанията на съда и на основание чл. 415 ал.2 от ГПК с Разпореждане от 16.10.2017 г., по гр.д. № 35923/2014 г. СРС, е обезсилил издадената по делото заповед за незабавно изпълнение. Същото е обжалвано от ответника, като с Определение от 28.03.2019 г. по в.ч.гр.дело № 17157/2019г. състав на СГС е отхвърлил жалбата, като е дал на СРС /заповедния/ указания да обезсили и издадения по обезсилената Заповед за изпълнение изпълнителен лист.

С Разпореждане от 10.05.2019 г., по ч.гр.д. № 35923/2014 г. на СРС, е постановено обезсилване и на изпълнителен лист от 17.07.2014 г. Частната жалба по същото е оставена без уважение с Определение от 26.05.2020г. по ч.гр.дело № 1870/2020г. по описана СГС.

С Постановление на ЧСИ, влязло в сила на 10.09.2020г. съгласно Решение от същата дата по в.гр.дело № 460/2020г. по описа на Окръжен съд –Русе , изп. производство по изп.дело № 18/2006г. е прекратено на основание чл. 433 ал.1 т.4 от ГПК.

С Резолюция на ЧСИ от 17.09.2020 г. сумата от 134 902,63 лева е преведена на вискателя Н. Х. М.-И..

Конституционното право на всички граждани да подават жалби, предложения и петиции до държавните органи, както и да търсят защита, когато са нарушени или застрашени техни права или законни интереси, не може да се разглежда самостоятелно и изолирано от останалите принципи, каквито са принципът на участие на страните, на равнопоставеност и на добросъвестност. Забраната за злоупотреба с процесуални права, установена в чл. 3 ГПК, е формулирана като задължение за добросъвестно упражняване на процесуалните правила, което да е в съответствие с добрите нрави, под страх от отговорност за вреди. Доколкото основателността на съответната претенция /иск, искане за обезпечаване на доказателства, жалба/ не е процесуална предпоставка за предявяването ѝ, а въпрос, по който съдът или съответният орган следва да се произнесе с акта си по същество след приключване на съответното производство, само по себе си, упражняването на едно твърдяно или предполагаемо право също не представлява злоупотреба с право. Такава ще е налице само в случаите, когато лицето знае, че това право не му принадлежи, но въпреки това предприема действия по осъществяването му, т.е. зловредно упражнява едно свое право за цели, различни от целите, за които то е създадено.

В конкретната хипотеза деянията, за които ищецът твърди, че представляват злоупотреба с право по смисъла на закона, е депозирането на жалби срещу разпореждането на заповедния съд за обезсилване на издадената в полза на ответника заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК по ч.гр.дело № 35923/ 2014 г. по описа на СРС и срещу Постановлението

на ЧСИ за прекратяване на изп. производство по изп.дело № 18/2006г. Предприемането на тези процесуални действия от страна на ответника, безспорно е отложило във времето наличието на законово основание, ЧСИ да „върне“ /разпорежи да бъде преведена по сметка / на ищцата на сумата от 134 912,35 лева , както и е лишило последната от възможността да разполага с тези парични средства. Извън предмета на настоящото произнасяне е движението на ч.гр.дело № 35923/2014г. по описа на СРС, разумният му срок и развилите се в него спорове относно легитимацията на подалите от името на длъжника възражения по чл.414 от ГПК срещу издадената Заповед за изпълнение, каквито са наведените в жалбата на ответника в хода на заповедното производство оспорвания. Чрез заповедното производство кредиторът е овластен да пристъпи към принудително изпълнение. Проверката на твърденията му по съдебен ред е отложена до приключване на спора в процеса по чл. 422, ал. 1 ГПК с влязло в сила решение. Не предявяването на установителния иск не води автоматично до извод за злоупотреба с права. Санкцията за такъв кредитор е обезсилване на издадените заповед за изпълнение и изпълнителен лист, но като гаранция за защита на правата му, законодателя е предвид възможност за обжалване, от която се е възползвал ответникът в настоящото производство. За да е налице твърдяното противоправно поведението на Д. П. Т., действащ като ЕТ „Д. Т.“, при условията на пълно и главно доказване , ищцата е следвало да установи, че същият е депозирал жалбите с умисъл да ѝ навреди т.е. , че единствената му цел е била тя да не разполага с процесната сума. В хода на настоящото производство, Н. Х. М.-И. не е ангажирала убедителни доказателства, от които да се обоснове категоричен положителен извод за недобросъвестността на ответника, като елемент от фактическия състав на чл.45 от ЗЗД вр.чл.3 от ГПК.В тази връзка, в качеството си на кредитор, ответникът в настоящото производство би бил недобросъвестен, ако се е опитал принудително да осъществи едно свое несъществуващо право, хипотеза каквато настоящата не.

В заключение поради неустановеност на елементите на фактическия състав на визираната в пепитума на исковата молба правна норма, предявеният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено, вкл. и в частта за присъдените разноски.

При този изход на спора , на основание чл.78 ал.3 от ГПК , съгласно направеното искане, представените доказателства и списък по чл.80 от ГПК списък съгласно молба от 29.07.2024г., в полза на въззиваемия следва да се присъдят разноски в размер на 3850.00 лева- представляващи заплатено възнаграждение за един адвокат.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 96/ 11.05.2022 г., постановено по гр.д. № 218/ 2021 г. по описа на Ловешкия Окръжен съд.

ОСЪЖДА Н. Х. М.-И., ЕГН ***, от гр. Плевен, *****, ДА ЗАПЛАТИ на ЕТ „Д. Т.“, ЕИК 824140985, от с. Коиловци, Плевенска област, представляван от Д. П. Т., сумата 3850.00/три хиляди осемстотин и петдесет / лева, представляваща направени разноси във въззивното производство за заплащане адвокатско възнаграждение.**

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от съобщението му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____